

πρός ένδυσιν τῶν γυμνητευόντων καὶ χορτασμόν τῆς κοιλίας τῶν πεινώντων ἐφεδρῶν μας. Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τῆς Συγκλήσεως δύο νέων ἡλικιῶν τῆς ἐφεδρείας. Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς. . . τοῦ εἰς Πειρικίᾳ καταπλέοντος στόλου τῶν Δυνάμεων. Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τῶν Εἰσοδίων τοῦ ἔθνους μας εἰς ὁδὸν ἢς τὸ τέρμα διαγράφεται καθαρῶς ἐν τῷ ὀρίζοντι: χρεωκοπία, κατασχόνη, ἐπανάστασις. Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεώς μας.

Σήμερον ἄδεται ὅτι θὰ κάμῃς τὴν δευτέραν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐμφάνισίν σου. Ἄλλ' ἂν θελήσῃς, ἀκούσον με, ὦ Ἀποκρεως, καὶ φύγε ὡσπ τὸ δυνατόν ταχύτερον. Μὴ ἐπανέλθῃς πλέον εἰμὴ ὅταν ἐπανατείλωσι διὰ τὴν γῆν ταύτην καλλίτεροι καιροὶ Πήγαινε εἰς ἄλλας χώρας καὶ εἰς ἄλλους λαοὺς, παρ' οἷς θὰ δύνασαι νὰ ἐλπίσης ἐνθερμότεραν δεξιῶσιν καὶ ἐγκαρδιωτέραν λατρείαν. Παραχώρησον τὴν θέσιν σου τὸ γρηγορώτερον εἰς τὴν Τεσσαρακοστήν, τὴν αὐστηράν καὶ ρικνὴν γραῖαν, μὲ τὰς ἐκ σκουρόδων πλεξίδας τῆς, μὲ τὸ ὑψηλὸν κήτισχον σῶμα τῆς, μὲ τὰ Κύριε τῶν ΔΥΝΑΜΕΩΝ τῆς, μὲ τὰς προσευχὰς καὶ τὰς νηστείας τῆς. Διότι αὐτὴ εἶνε ἡ μᾶλλον ἀρμόζουσα πρὸς τὴν κατάστασίν μας ἐορτή, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ κατάστασις μας οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἀπὸ πολλοῦ ἢ διαρκῆς τεσσαρακοστή καὶ νηστεία, ἰσχύος, δόξης καὶ ἰδανικοῦ, καθ' ἣν τρεφόμεθα μόνον διὰ κενῶν, ὡς κύαμοι, ἐλπίδων καὶ ἀνεμωδῶν, ὡς φασίολοι πόθων.

Κράκ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Τέλος πάντων καὶ αὐτὴ ἡ Ἀποκρητὰ θεὸς νὰ περάσῃ
Χωρὶς καθόλου νὰ μᾶς διασκεδάσῃ
Καὶ δὲν θὰ ἔχῃ συνέχεια
Γιατὶ ἐχαθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀνέχεια.
Κι' αὔριο ἔχομε Καθαρὴν Δευτέραν
Καὶ μεθαύριο θάχωμε τὴν κακὴν ψυχρὴν μας μέρα,
Γιατὶ θὰ θελήσωμε νὰ πάμε μὲ τὸ σιδηρόδρομο στὸ Φάληρο
Καὶ θὰ ξοδεύσωμε καὶ τὸ τελευταῖό μας τάλληρο!
Εἶνε κι' αὐτὸς ὁ πρωθυπουργὸς ὁ Δεληγιάννης
Ποῦ σὲ κάνει ἀπὸ τῆ φούρκα σου νὰ πεθάνῃς,
Γιατὶ κι' αὐτὸς δὲν ξεύρει τί κάνει
Καὶ κάθε στιγμὴ τὰ χάνει.
Ξερεὶ μόνον νὰ παραγγέλλῃ στὸ Βλαχίνη
Νὰ κἀθηται κλεισμένος μέσα στὸ ταμεῖο
Κ' ἐξω οἱ ὑπάλληλοι ψοφοῦν ἀπὸ τὸ κρύο.
Μᾶς ἐπῆρε ὅλους γιὰ βῶδια
Καὶ θὰ κάμῃ τὸ ἔθνος νὰ πεθάνῃ στὰ πόδια
Τώρα σοῦ λένε πῶς θὰ κάμουμε πόλεμο τὸ Μάρτη
Ὅσο ὅπου καὶ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη νάρτη
Κ' ὕστερα θὰ σοῦ ποῦνε πάλι τὸν Ἀπρίλη
Ζῆσε, μαυρέ μου, νὰ φᾶς τριφύλλι!
Κ' ἔτσι θὰ μᾶς εὔρῃ τὸ καλοκαίρι
Νὰ στέκουμε ἀκόμη μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι
Καὶ θ' ἀκούσετε θρῆνον γυναικοπαίδων
Καὶ πανούκλα στοὺς στρατιώτας τῶν ἐμπέδων
Καὶ πυρετοὶ καινούριοι στὸ Γκαζοχώρι
Καὶ θὰ τρέχῃ ὁ Δούνης νὰ συνάξῃ παρὰδες μὲ τὸ ζόρι.
Ἐ, εἰσὺ, κύριε Μαυρομηχάλη,
Δὲν σοῦ πονεῖ νὰ μᾶς βλέπῃς σὲ τέτοιο χάλι;

Τώρα ποῦ πῆρες καὶ σὺ τὸ καινούριο γαλόνι
Γιατὶ δὲ διατάζεις νὰ βροντήσῃ τὸ κανόνι;
(Ἀκούεται ἓνα κανόνι ποῦ πέφτει μὲ βία)
Ἄλλὰ τὸ ρίχτει στὰ Ὀλύμπια ἢ ἐκπωνικὴ ἑταιρεία).
Καὶ σὺ, κύριε Μπούμπουλη, τῶν Ναυτικῶν
Δὲν ξεύρεις ποῖο εἶνε τὸ δικό σου καθῆκον;
Ἐσὺ ποῦ μᾶς ἐγέμισες μὲ τορπιλλοφόρους,
Ποῦ θὰ πληρώνωμε ὅσο ζοῦμε γι' αὐταῖς μεγάλους φόρους,
Τί κρατεῖς τὸ στόλο στὴ Σαλαμίνα
Μὴ θέλεις νὰ σοῦ ψαρέψῃ γιὰ τὰ κούλουμα καμιμὰ πίννα;
Τέτοια φρονιμᾶδα ποῦ τὴν ἔχεις καὶ σὺ βράστη!
Καὶ κρέμα ποῦ σῶβαλε τὴν εἰκόνα σου καὶ τὸ Ἄστυ!
Ἐσὺ πάλι, Παπαμηχαλόπουλε Μολαίτη
Ποῦ παρ' ὀλίγο νὰ σοῦ καῖ τὸ σπῖτι
Σὰν νὰ ἦταν προειδοποίησις Κυρίου
Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ θέσις τοῦ ὑπουργείου;
Δὲν ἐμυρίσθηκες ἀκόμη τὴν κατάστασι
Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐσκέφθηκες γιὰ μετὰστασι;
Καὶ σὺ Κύριε Κοντογούρη
Θαρῶ πῶς θὰ σὲ ἴδοῦμε μὲ πολλὴ κίτρινη μούρη
Ἄν δὲν ἀφήσῃς τῶν παιδιῶν τὰς ἐπιθεωρήσεις
Καὶ δὲν μᾶς εἰπῆς τίποτε νὰ μᾶς φωτίσῃς.
Καὶ σὺ πάλι, κύριε Τρικούπη
Ποῦ μὲ τὸ σύρε κ' ἔλα μᾶς ἐγεινες κουνουπι,
Τώρα ποῦ κόπιασες στὴν Ἄρτα
Γιατὶ δὲν σοῦ ἔλεγε ἡ Τουρκία « Αὐτὰ τὰ μέρη πάστα! »;
Νὰ πάψῃ ὁ θόρυβος ὁ πολὺς
Καὶ ν' ἀρχίσῃ πάλι τὸ πανηγύρι τῆς Βουλῆς;
Ἐρχεται λέει ὁ Σωτηρόπουλος κι' ὁ Ριχάκης
Αὐτὸ τὸ εἶπανε πολλάκις
Ἀφότου ἀκούσθη πῶς τὰ χρειάσθηκε ὁ Θεοδώρητος
Ἄλλὰ θαρρῶ πῶς παλαμῆδα τοὺς μυρίζει
Καὶ δὲν θὰ φάνε τὸ σπανίαι μὲ τὸ ρύζι.
Ὅμως κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν ἀποκρίνεται
Καὶ κανεὶς μας δὲν ξεύρει τί τοῦ γίνεται
Καὶ ἡ ἐφημερίδες ἀέρα κοπανᾶνε
Καὶ τὰ μουλάρια πολεμοφόδια κουβαλᾶνε
Κι' ὁ εὐρωπαϊκὸς στόλος μένει στὴ Σούδα
Κι' ἡ Πύλη κατεβάζει μιὰ πῆχ' μουςοῦδα
Κι' ἡ κυβέρνησις γιὰ νὰ μὴ δείξῃ ἀδράνεια
Ἀποφασίζει καὶ κάνει νέα δάνεια
Ψηφίζουν ποσὰ οἱ δῆμοι καὶ τὰ μοναστήρια
Καὶ γράφει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὁ Ρηγόπουλος εὐχαριστήρια
Καὶ οἱ ὑπουργοὶ περιμένουν νὰ ἴδου
Καὶ κάποτε διαπραγματεύονται καὶ μὲ τὸν Φερίδου
Κι' ὁ πρωθυπουργὸς καρτερεῖ νὰ ἴδῃ πόσας μετοχὰς ἐπῆραν
[στὸν Τσεσμέν

Κι' ἂν τοῦ πῆς τίποτε σοῦ λέγει: "Ἕλληνες ἐσμὲν."
Ὅμως αὐτὰ τὰ χάλτια ἐμεῖς πλέον δὲν τ' ἀκοῦμ'
Καὶ σοῦ τὸ λέω, κύριε πρωθυπουργέ, ἐγὼ ὁ

Ἄββακούμ

